

[Statsministeren.]

terisere både sit og andre medtaleres indlæg særdeles træffende.

Må jeg tage udgangspunkt i det svar, jeg gerne vil give, i den betænkning, der er afgivet af folketingetsudvalget den 28. maj dette år. Der står om forsvarets målsætning:

„Et flertal (socialdemokratiets, det konservative folkepartis, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) er enig om, at Danmarks medlemskab af NATO må føre til, at også en ny forsvarsordning må baseres på dette medlemskab, og at forsvaret som et led i det fælles NATO-forsvar må råde over styrker inden for alle tre værn til umiddelbart forsvar mod et angreb på dansk område.“

Jeg kan forstå, at der er nogen, der er i tvivl, og derfor vil jeg gerne sige, at det, de tre regeringspartiers udvalgsmedlemmer her har aftalt, selvfølgelig svarer til regeringens politik.

Jeg vil gerne citere videre, fordi jeg kan forstå, at man har interesse i, at jeg her står op og gentager det, som jeg har sagt i udvalget, og som er aftrykt i tillægsbetænkningen, der er afgivet af udvalget den 9. ds. Jeg vil gerne citere mit svar i sin helhed:

„Der er i regeringen for tiden ingen planer om at ændre det eksisterende grundlag for Danmarks deltagelse i det forsvarspolitiske samarbejde inden for NATO.

Om der senere vil være ønsker om ændringer vil afhænge af regeringens bedømmelse bl. a. af resultatet af det sikkerhedspolitiske udvalgs arbejde og af resultatet af det arbejde, der — som meddelt folketinget — agtes iværksat i en forsvarspolitisk kommission.“

Nu har man forsøgt at skabe en fornemelse af, at der hermed skulle være skabt tvivl om regeringens enighed i dette svar. Jeg vil gerne oplyse, at i en regering, hvoraf jeg er medlem, vil statsministeren aldrig komme til at afgive et svar om udenrigspolitik eller et svar til et forsvarspolitisk udvalg, hvor ikke både udenrigsminister og forsvarsminister er enig i det, der bliver svaret. Den dag, denne enighed ikke var til stede, var regeringen ikke længere. Så enkel er den sag.

Det næste, man vil, er at skabe en fornemelse af, at hermed har regeringen skabt

noget, som folketinget ikke havde kendskab til før, skabt en usikkerhed, siger man. Alle ved, at socialdemokratiet ikke selv mener, en sådan usikkerhed er skabt, og alle ved, det ikke er noget nyt, idet det i den redegørelse, der er afgivet den 15. maj af det sagkyndige udvalg under regeringsudvalget vedrørende Danmarks sikkerhedspolitik hedder — som af hr. Bilgrav-Nielsen citeret — på side 8:

„Dersom man eksempelvis forestiller sig, at vor analyse har ført til, at der er betydelig sandsynlighed for, at Danmark vil forblive som medlem af NATO i en nogenlunde uforandret form, vil det være fornødent at drøfte en række formelle og praktiske problemer, som fortjener overvejelse vedrørende Danmarks politik inden for NATO. Der tænkes her f. eks. på spørgsmål om mulige danske synspunkter med hensyn til en eventuel pagtrevision, således at vor politik med hensyn til nye opsigelsesfrister, eventuelle flerårige bindinger eller forholdet mellem traktaten og den militære organisation, kommandostrukturer og militær integration eller desintegration.“

Nu kan man jo så vælge den stilling, som jeg forstår socialdemokratiet har taget, at vel accepterer man, at et sagkyndigt udvalg nedsættes til bedømmelse af det, men man agter i øvrigt i sin færden for al fremtid at være aldeles upåvirket af de resultater, det måtte komme til. Jeg erkender: der er en forskel.

J. O. Krag: Jeg tror, statsministeren havde misforstået hr. Kjeld Olesens bemærkning om, at man ville fremstille dette som et almindeligt partipolitisk opgør; det var netop det, hr. Kjeld Olesen mente det ikke var, og det er jeg enig med hr. Kjeld Olesen i. For det er ikke almindeligt, at folketinget bringes i en situation af statsministeren, hvor der kastes en sådan uklarhed ind over landets fundamentale udenrigspolitik, at man fra flere sider gentagne gange må kalde på en erklæring fra statsministeren, inden den endelig kommer. Det er højst usædvanligt; jeg tror, vi skal adskillige år tilbage i dansk politik, før vi finder noget tilsvarende, ja, vi skal helt tilbage til daværende statsminister Knud Kristensens tid.

Hvis vi nu tager statsministerens nys af-